

Mưa trong tim

Cuối cùng cô cũng nhận ra rồi ư? Cô thật lười biếng đẩy cô nhóc ạ! Mười tám năm, chưa một lần bước chân ra thế giới bên ngoài. Chúng ta liệu có thể gặp nhau một lần? Chỉ một lần thôi được không?

Hoa tàn, dần phai nhạt
Đời vô thường, vận mệnh này chẳng cách nào kham

Mưa nhẹ nhàng rơi, tí tách bên khung cửa màu son
Cuộc đời như được viết gọn trên giấy
Chỉ chờ gió thổi tung

Tôi đứng lặng lẽ bên ngoài bức tường gạch cũ mong manh ngấm nhìn khung cửa sổ. Ngoài trời tuyết đã rơi thành một không gian dày đặc mùi băng giá, vài hạt tuyết khê lơ lửng chốc lát trên không rồi mới chịu rơi xuống, lười biếng y như em ngày đó vậy.

...

Cuối tháng 7, mùa mưa

“Đoàng” một tiếng sét lớn bất chợt nổ ra trên bầu trời khiến lũ chim gù gật trên cây giật bắn mình vội vàng rũ nước đọng vỗ cánh bay tán loạn. Tôi bước xuống xe bus nhanh chóng bật cây dù lên để tránh mưa ướt, thời tiết này thật khiến con người ta cảm thấy khó chịu, ngay cả hàng cây bên đường cũng đã bắt đầu trở nên vàng úa, đài khí tượng dự báo mùa mưa sẽ còn kéo dài cho đến hết tháng chín.

Tôi gập ô lại, dừng bước ở trạm xe bus kế tiếp phía bên kia đường; chỗ này cũng khá đông, đa số họ đến đây để trú mưa chỉ một số ít ỏi chờ xe bus. Những người này rất dễ nhận biết, họ đều có điểm chung: nếu không liên tục nhìn đồng hồ thì mắt lúc nào cũng hướng về phía xe bus đi tới.

Chỉ trong một thoáng đã có đến mấy lượt xe đi qua nhưng chiếc xe tôi cần vẫn chưa thấy tới, người đàn ông bên cạnh có vẻ cũng đã sốt ruột, ông ta liếc nhìn đồng hồ và liên tục thở dài. Chờ thêm mấy lượt xe nữa thì lòng kiên nhẫn của tôi cũng sắp đến giới hạn; cơn mưa ngoài trời vẫn ì ùng chưa dứt, những mảng mây đen ngày càng xám xịt. Mặt trời đã bị mây đen phủ kín đến

nổi chẳng lọt xuống nổi một tia sáng, tôi tựa lưng vào bảng quảng cáo phía sau ngửa mặt lên đếm từng giọt nước rơi xuống mong thời gian trôi qua thật nhanh, sau tấm bảng ấy mấy bụi hoa đại trắng muốt đang run lên bần bật trong gió.

Cuối cùng người đàn ông bên cạnh đã lên xe, ngay cả bà lão gần đó cũng tìm được chiếc xe như ý, chỉ còn tôi với đám người đứng trú mưa ngày một nhiều thêm. Lâu sau đó tôi thở dài một tiếng rồi dời đi.

Mưa ngày càng nặng hạt, mấy ngõ nhỏ trước mặt dường như sắp bị nhân chìm vào màn mưa đến nơi. Khi nước bắt đầu dâng lên khiến đôi giày dưới chân ướt sũng, tôi vội vàng chọn một ngõ nhỏ hơi dốc để bước vào. Cảm giác lúc đó như thế nào nhỉ? Hơi thích thú, lạ lẫm nhưng vẫn có chút quen thuộc, cơ thể chốc chốc lại run nhẹ lên một chập như thế bị lạnh vậy. Một mình - dưới trời mưa - trong một con ngõ nhỏ, đúng là như vậy đấy.

Trong màn mưa dày đặc ấy, con người dường như tự cảm thấy mình nhỏ bé, lối đi phía trước lạng lẽ phô ra bộ mặt tàn tạ dưới cơn mưa lại càng trở nên cô quạnh. Mấy cửa hàng tự chọn hai bên đường đều đóng cửa, tôi muốn tìm cho mình một chỗ trú mưa nhưng có vẻ điều đó không hề đơn giản. Cây dù trên tay bắt đầu rung lắc dữ dội như sắp sửa bung ra, tới đây chắc không thể trụ vững. Tôi cần mau chóng tìm chỗ trú nếu không muốn bị ướt.

Mưa rơi lộp độp trên mái hiên, mưa phủ tới tấp vào biển báo xanh đỏ trên phố, mưa phủ trắng xóa mặt đường...khắp nơi đều có sự ngự trị của mưa. Trong vương quốc mưa ấy, một con người nhỏ bé vẫn đang cố gắng, cuối cùng hẳn ta tìm thấy một mái hiên nhỏ nhuộm đặc bụi thời gian, bên cạnh còn có một bức tường trông khá cũ kỹ, không biết đã trải qua bao nhiêu thăng trầm cuộc sống rút cuộc chỉ còn lưu lại một cái xác trường xuân khô khốc, dây trường xuân này trước kia hẳn đã rất xanh tốt nhưng giờ phút này đành trở thành một tĩnh vật tô điểm cho sự trầm mặc ở nơi đây.

Cũng phải thôi, cảnh vật này, cơn mưa này thực sự rất phù hợp. Tôi mỉm cười bước đến dưới mái hiên, trong lòng bỗng cảm thấy thật bình yên.

“Gru...gru...áu...áu” giật mình ngoảnh lại phía sau từ lúc nào đã có một chú chó con toàn thân xám xịt, bộ lông ướt như chuột lột đang run lẩy bẩy giương đôi mắt đầy ghen gạ nhìn tôi, thi thoảng lại thè lưỡi liếm mép trông vô cùng

tội nghiệp.

“Mày cũng giống tao ư?” tôi khẽ mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh nó đưa bàn tay vuốt vuốt bộ lông ướt nhẹp.

“Gấu...gấu...gru” nó gầm gừ nhè nhẹ có vẻ thích chí

“Cần phải tắm rửa đấy cậu bé ạ” tôi nhăn mặt khịt khịt mũi...

Chiều mưa ấy, một người một chó lặng lẽ trú mưa dưới mái hiên cổ phác.

...

Những ngày sau đó

Tan học, tôi ghé qua cửa hàng đồ ăn nhanh mua hai cây xúc xích lớn; một cây cho tôi và cây còn lại cho chú chó nhỏ cùng tôi trú mưa chiều qua.

Hôm nay nó trông thật bảnh, một chú chó trắng và sạch sẽ; bộ lông ướt nhẹp hôm qua đâu mất rồi? Tôi ném cho nó một chiếc xúc xích đồng thời cũng cắn một miếng lớn đang cầm trên tay. Trong đầu chợt nảy ra mấy ý nghĩ hết sức kỳ quái.

“Vậy có người vẫn đang chăm sóc mày ư?”

“Lẽ nào ngày hôm qua không phải nó đi theo mình?” tôi tự nhủ, bất giác nhìn xuống chỗ cún con đang gặm xúc xích nhưng nó đã biến mất từ lúc nào. Nhìn quanh một hồi cuối cùng cũng phát hiện ra dưới chân bức tường bên cạnh bị khuyết mất hai viên gạch, chú chó nhỏ này chắc chắn chui ra từ lỗ hổng đó.

“Cơn mưa hôm qua thật khiến mình mất cảnh giác” tôi lắc lắc đầu cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

Bên trong vốn là một ngôi nhà bỏ hoang kiến trúc kiểu cũ, mái lợp bằng ngói đất nung, tường gạch loang lỗ bong tróc nhiều mảng, mấy cây cột trụ như sắp sụp xuống, căn nhà đã xuống cấp trầm trọng. Trước sân, cún con đang chĩa mõng về phía cánh cửa sắt lớn dưới mái hiên ra sức xé cây xúc xích thành từng miếng nhỏ, bên cạnh còn có một cái tô đựng thức ăn. Có thể người chủ cũ vì một lý do đặc biệt nào đấy không thể đường đường chính

chính nuôi nó đành phải đem ra đây lén lút chăm sóc. Kể ra cũng thật thú vị.

Tôi lôi trong cặp ra quyển tập, xé một mảnh giấy nhỏ viết vội mấy chữ:

“Hai chúng ta có chung một bí mật” rồi gấp lại rồi nhét vào khe chốt cửa.

...

Mấy ngày sau đó, tôi bắt đầu có một công việc khá vui vẻ. Chăm sóc cún con và trò chuyện cùng cô chủ của nó.

Phải! Đúng là như vậy đấy – một cô chủ nhỏ. Tôi biết được điều đó qua những bức thư.

“Bạn là ai?” bức thư đầu tiên tôi nhận được chỉ vồn vện có vậy.

“Cứ gọi tôi là Khôi, một người quan tâm đến chú chó của bạn <<cười>>”

“Tiểu Bảo ư? Cảm ơn. Anh thật tốt”

“Ồ, một cô gái sao?”

“Vâng! Anh nghĩ tôi thật điên rồ phải không? Tôi cũng nghĩ vậy”

Mỗi ngày, sau giờ học tôi đều chạy một mạch đến bên căn nhà cũ ấy, mang cho Tiểu Bảo ít đồ ăn rồi chơi cùng nó. Tôi còn mua cho nó một chiếc vòng cổ sáng bóng phía dưới khắc hai chữ “Bảo Bảo” để thỉnh thoảng dẫn nó đi dạo quanh phố. Lâu dần, những bức thư ngày một nhiều thêm; không rõ từ lúc nào sự quan tâm của tôi bắt đầu chuyển sang người con gái ấy.

Đợi chờ, hồi hộp...đó là tâm trạng mà tôi thường xuyên gặp phải dạo gần đây. Mỗi ngày tôi đều nhận được một bức thư từ cô ấy, lúc đầu mọi câu chuyện của chúng tôi đều xoay quanh Tiểu Bảo nhưng sau đó tôi nhận ra giữa chúng tôi có một mối liên kết kỳ lạ, nói như thế nào được nhỉ? À... ừm...tôi bắt đầu thích cô ta

“Anh cũng thích nuôi chó sao?”

“Từ nhỏ tôi đã thích nuôi chó, lớn lên một chút vì bệnh tình của mẹ nên tôi

đành phải tặng nó cho một người bạn”

“Mẹ anh cũng bị bệnh ư?”

“Đúng vậy! Mẹ tôi bị hen suyễn rất nặng. Cô nói “cũng” là có ý gì?”

“Không sao cả. Anh biết đấy, ai cũng có nỗi khổ riêng của mình”

“Lúc đầu tôi cũng đoán vì một lý do đặc biệt nào đó mà cô phải đem nó ra tận đây lén lút chăm sóc. Hóa ra là do căn bệnh ấy. Hẳn cô rất thương nó”

“Tôi rất thương nó, nhưng lại không thể chăm sóc nó. Mọi chuyện đều nhờ cô bảo mẫu”

“Vậy căn bệnh của cô...”

Mấy ngày tiếp theo không nhận được lá thư nào từ cô ấy. Tôi đã làm cô ta giận rồi ư? Rút cuộc mỗi ngày tôi đều đến chỗ Tiểu Bảo chăm sóc nó, chỉ có điều trong lòng luôn cảm thấy hụt hẫng.

Ngày thứ năm, tôi nhận được một lá thư. Trong thư chỉ có bốn chữ

“Hãy nhìn phía trên”

Ồ! Trên đầu tôi đang treo lơ lửng một chiếc vỏ lon rỗng, dưới đáy được nối sợi dây trong suốt, gắng nhìn mãi mới nhận ra nó thông thẳng tới cửa sổ tầng ba đang hé mở của căn nhà đối diện. Tôi áp nó lên tai, căng thẳng chờ đợi, lâu sau đó một giọng nữ nhẹ nhàng truyền đến.

“Chào anh! Chúng ta đã từng biết nhau rồi phải không?” tôi gật đầu.

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ chúng ta cần nói chuyện với nhau nhiều hơn” tôi lại tiếp tục gật đầu, hình như từ chiếc cửa sổ phía xa kia có ai đó đang theo dõi nhất cử nhất động của tôi.

Và cứ như thế câu chuyện giữa hai chúng tôi trở thành một màn độc thoại đầy kịch tính.

...

Câu chuyện quá khứ

“Mười tám năm trước, gia đình nọ sinh được một bé gái khá khinh, hai vợ chồng nhà ấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng không ai ngờ rằng tai họa sắp sửa ập đến. Khi con bé lên sáu, hai người họ cảm thấy cơ thể nó phát triển không bình thường bèn đưa đến bệnh viện kiểm tra, tại đây sau khi làm hết các thủ tục, bác sĩ đưa ra kết luận con bé bị xương thủy tinh – nếu cố gắng có thể sống qua năm mười tám tuổi. Chuẩn đoán đó chẳng khác nào lời nguyền của bà tiên ác trong truyện cổ tích. Mười tám năm, chỉ có ngần ấy thời gian để sống, để thực hiện ước mơ và hoài bão.

Nhưng tất cả mọi thứ đã đặt dấu chấm hết ở năm sáu tuổi, con bé bị giam cầm trong thế giới mà ba mẹ nó xây dựng nên để tránh những nguy cơ từ bên ngoài. Vậy đấy, dường như sự giam cầm đó đã trở thành giấc ngủ vĩnh viễn của một tâm hồn bé bỏng.”

Tôi chợt bừng tỉnh, câu chuyện đã dẫn tôi lạc vào một thế giới khác – nơi có một cô bé sáu tuổi đón đầu cả về thể xác lẫn tâm hồn. Trong lòng tôi lúc này đang bùng lên một khát khao rất mạnh mẽ: giải thoát.

“Cô vẫn còn ở đó chứ?”

“Vâng...!” âm thanh truyền tới phảng phất sự kìm nén

“Cô đang khóc đấy ư?”

Cô ấy không trả lời, tôi suy nghĩ một lát rồi nói vào chiếc vỏ lon nhẹ bằng trên tay:

“Tôi sẽ dùng đôi mắt này giúp cô thấy cả thế giới”

Nước mắt em khẽ rơi, ánh lên nỗi bi thươngVầng trăng khuyết lạnh lẽo len vào cả quá khứ mênh mangKý ức trải dài như vô tận ngưng tụ kết thành sươngLà ai đang đứng ở trên lầu kia, lạnh lẽo tuyệt vọng chốn xa hoa

Bắt đầu từ hôm đó, hai chúng tôi lại trở về như cũ, những câu chuyện được gửi gắm vào phong thư. Tôi bỏ tiền ra mua thêm một chiếc máy ảnh, mỗi buổi sáng sau khi tan học đều đi khắp nơi chụp hình, năm ấy tôi vẫn còn là

một tay nhiếp ảnh nghiệp dư chỉ biết bấm máy, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến một tâm hồn mỏng manh rung động.

...

Một buổi chiều cuối tuần, cô cầm trên tay bức thư dày cộp bên trong có hơn chục bức ảnh được chụp từ khắp mọi nơi, mọi góc độ, mọi mức tương phản sáng tối...đăng sau mỗi tấm ảnh đều có chú thích.

Tấm đầu tiên chụp một người phụ nữ cạnh bên xe bán cháo, thân hình mảnh dẻ mặc một bộ quần áo sờn cũ, tóc búi gọn gàng điểm xuyết vài lọn hoa râu, đuôi mắt đầy nếp chân chim nhưng lại chứa đựng niềm vui cuộc sống – “Đây là thím Tư bán cháo gần nhà tôi, cô nhìn xem họ lao động nhưng vẫn rất hạnh phúc phải không? Nghề lao động phổ thông này tuy chẳng có gì to tát, nhưng đối với họ là cơm ăn, áo mặc, là cả cuộc sống mưu sinh. Sau một ngày vất vả, họ trở về với gia đình làm một phụ nữ đảm đang, chăm lo cho tổ ấm bé nhỏ của mình”

Tấm thứ hai chụp một con đường đang sắp sửa chìm trong ánh hoàng hôn đỏ ối, tấm ảnh chụp ngược sáng nên chỉ thấy hai bên đường nhấp nhô mấy bóng đen trông như thể mấy rặng cỏ lau san sát, phía xa có hai đứa bé đang chơi lò cò bị ánh mặt trời hắt ngược trở nên đen sì, một người phụ nữ đạp xe giữa đường đổ bóng xiêu vẹo như sắp ngã – “Con đường này tôi đã đi qua không biết bao nhiêu lần, nó là con đường dẫn đến trường học; nơi chúng ta có bạn bè, thầy cô...những người biết quan tâm đến chúng ta sau cha mẹ, họ cũng là những người giúp ta trưởng thành trong ý thức, suy nghĩ, cuộc sống...họ giúp đỡ ta lúc khó khăn, cho ta những bài học ý nghĩa. Mong rằng một ngày nào đó tôi sẽ có cơ hội cùng cô đi trên con đường ấy”

Tấm thứ ba chụp một ngôi nhà nhỏ hai tầng, sơn màu trắng sữa; trước cửa ra vào đặt hai bên hai chậu cây thiên tuế, sân lát gạch đỏ trông vô cùng giản đơn. Bức ảnh chụp lúc giữa trưa, mặt trời sáng chói một góc khiến mái nhà bị che khuất, cửa sổ hai tầng đều khép kín, màu đỏ sân gạch như hắt lên cái nắng chói chang của buổi trưa hè – “Đây là ngôi nhà nhỏ của gia đình tôi, thật chẳng lấy làm tự hào nhưng đây thực sự là nơi khiến tôi hạnh phúc, nó chứa đầy sắc thái của cuộc sống: vui có, buồn có, hồ nghi có, giận dữ cũng có, ngay cả những cảm giác đau đớn, tuyệt vọng đôi lúc nó cũng đem đến cho tôi. Cô hiểu không, đó là nơi mà tôi gọi là gia đình”

Cứ thế cô ngắm nhìn hết các bức ảnh, thế giới trong anh dần hiện lên đầy màu sắc, đôi lúc cô bật cười, đôi lúc lại cảm thấy buồn khổ...đúng vậy đấy. Mười tám tuổi, lần đầu tiên cô được thưởng thức hương vị cuộc sống.

...

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, tháng mười hai năm ấy, bệnh tình của cô biến chuyển nặng hơn, tình hình trở nên tồi tệ. Tháng mười hai, thời điểm mùa đông bắt đầu già cỗi, thỉnh thoảng vài trận gió tuyết khiến con ngõ nhỏ đắm mình trong băng giá, tôi đóng cho Tiểu Bảo một căn nhà gỗ đương nhiên nó cũng cần giữ ấm.

Tôi ngày càng chụp nhiều ảnh, hầu như hôm nào cũng gửi cho cô ấy vài ba tấm. Lúc này Tiểu Bảo cũng đã lớn, tôi biết rằng linh cảm loài chó rất nhạy bén, dường như nó nhận thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, mấy lần tôi mang đồ ăn đến đều bỏ dở, thỉnh thoảng lại nằm dài giữa trời đông rét buốt, mắt nhắm nhắm nhìn lên chiếc cửa sổ tầng ba.

Chúng tôi không còn thường xuyên viết thư cho nhau nữa, bức thư cuối cùng nhận được khiến tôi trầm lặng một hồi, trong thư viết:

“Tạm biệt anh! Người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Anh biết không, tôi đã từng sống trong đau đớn, tẻ nhạt suốt một thời gian dài, kí ức đó như một mảng tối len lỏi trong tâm hồn tôi vậy, bất kì lúc nào, bất kì ở đâu nó đều khiến tôi không muốn tồn tại trên thế gian này nữa. Nhưng anh đã khiến nó biến mất, anh đã mang đến cho tôi một thế giới đầy màu sắc, và hơn thế nữa anh dạy tôi học cách yêu thương. Tiểu Bảo giờ cũng đã lớn, tôi rất buồn vì không thể mang nó theo, mong anh hãy thay tôi chăm sóc nó. Tôi ước rằng thời gian của chúng ta có nhiều hơn một chút, tôi sẽ dành cho anh thứ gì đó. Bởi vì tôi cuối cùng cũng nhận ra ‘Anh là cả thế giới trong tôi’.

Còn một điều nữa. Tôi yêu anh”

Cuối cùng cô cũng nhận ra rồi ư? Cô thật lười biếng đấy cô nhóc ạ! Mười tám năm, chưa một lần bước chân ra thế giới bên ngoài. Chúng ta liệu có thể gặp nhau một lần? Chỉ một lần thôi được không?

Ngày hôm ấy, căn nhà đối diện chìm vào sự im lặng tuyệt đối. Cả gia đình họ

đã chuyển đến một nơi khác, một nơi mà tôi không bao giờ có thể tìm ra được.

...

Vĩ thanh

Tuyết rơi trắng xóa mọi nẻo đường, những bông hoa tuyết nhỏ bé lặng lẽ rơi vào lòng bàn tay rồi lặng lẽ tan chảy. Mọi thứ dường như đều bị phủ một lớp băng mỏng, tất cả những ký ức ấy đều đã thoát khỏi sự trói buộc của thời gian hiện về trước mắt tôi. Khoảnh khắc đó tôi không cảm nổi nước mắt bèn để chúng tùy tiện chảy xuống rồi vội lấy tay gạt đi.

Thấm thoát đã ba năm, thời gian trở mình còn nhanh hơn những gì tôi nghĩ. Chú chó nhỏ năm ấy giờ đã sinh được sáu cún con, tôi thuê một căn nhà ở vùng ngoại ô mở lớp dạy nhiếp ảnh, tại đây tôi và Tiểu Bảo cùng nhau sống những ngày tháng bình yên sau đó. Mỗi tuần một lần, chúng tôi đến bên căn nhà cũ của nó – nơi đã từng có người con gái khiến tôi ràng buộc cả một đời.

...

Tôi dắt Tiểu Bảo lặng lẽ bước đi, một người một chó dẫm lên nền tuyết dưới chân vờ vụn nghe lạo xạo, trong không gian tĩnh mịch ấy dường như chỉ còn tiếng gió đông thổi loạn. Bỗng dưng Tiểu Bảo phía sau chợt dừng lại, trong làn gió lạnh buốt vừa ập tới tôi nghe thấy một giọng nói rất khẽ:

“Chào anh! Chúng ta đã từng biết nhau rồi phải không?”

Trận mưa đó cứ ngỡ mới hôm qua

Hồi ức thoảng qua như mây khói

Tôi vẫn đang tìm người trong câu chuyện ấy

Cô là mảnh ghép không thể nào thiếu

Bàn tay bé bỏng dắt một hình hài bé bỏng

Gìn giữ một vĩnh hằng bé bỏng

HT 20/07/2014